

[Økonomiministeren.]

lig i forbindelse med spørgsmålet om at udregne et særligt, socialt tal. Det er imidlertid givet, at man kan komme fra asken og i ilden, hvis man kommer ud i en situation, hvor tallene varierer, ikke blot som nu disse to tal. Her har vi et eksempel med to tal, hvoraf det ene udløser noget og det andet ikke udløser noget. Men vi kunne, hvis vi havde to faste tal, hvoraf det ene var socialt og det andet ikke var socialt, let komme i en situation, hvor det nogle gange var sådan, at det sociale tal lå højest, og andre gange sådan, at det andet tal lå højest. Det ville jo så give vekslende utilfredshed hos de forskellige grupper, og jeg vil være meget tvivlende over for, om det overhovedet er en vej ud. Men lad os endelig komme til bunds i problemerne og få drøftet dem i udvalget.

Jeg er enig med alle, der her har sagt, at det ikke er vor sag at tage stilling til, hvilket tal man skal anvende på det private arbejdsmarked. Det var vi jo allerede enige om, da vi i sin tid her i folketinget havde pristalsdebatten; da var der almindelig enighed om, at det måtte man overlade til arbejdsmarkedets parter at finde ud af. Det er ikke nogen let sag, men den må de nu altså prøve, om de kan klare.

Hr. Poul Dam gentog det spørgsmål, han stillede sidste gang, og som jeg ikke besvarede, nemlig spørgsmålet, om der ikke nu i fremtiden skulle være mulighed for at manipulere, og om vi nu var garderede mod en sådan mulighed for manipulation ved pristallet på grund af ændringen vedrørende boligudgiftens indregning. Det, man har gjort i denne sag, er at finde frem til den bedst mulige statistiske metode til at beregne den faktiske boligudgift, sådan som man er blevet enig om det i folketinget, men det er klart, at man naturligvis må sikre, at der ikke i fremtiden kan være andre begrundelser for at søge ændringer i pristallet. Hvis man kommer med andre begrundede ønsker, så må de forelægges, og så må man tage stilling til dem i folketinget. Jeg kan ikke se, at denne ordning giver mulighed for manipulation, da det klart er motiveret og alle på grund af diskussionen i folketinget ved, hvad der er meningen med dette tal. Meningen er, at det er den gennemsnitlige, faktiske boligudgift, der skal ind-

regnes, så godt som det nu lader sig gøre statistisk.

Til hr. Antonsen vil jeg sige, at jeg stadig ikke kan se, at faste regler er mere håndterlige, hvis de står i en lov, end hvis de er aftalt i et nævn. Jeg synes tværtimod, det må være at foretrække, at de er aftalt i et nævn, fordi de så hurtigt kan tilpasses en ændret situation, hvad der er noget besværligt at gøre gennem lovændringer. Jeg mener derfor, at de formål, hr. Antonsen vil have tilgodeset, er tilgodeset ved aftalen mellem pristalsnævnet og Danmarks Statistik og er lige så godt tilgodeset, som de ville være, hvis reglerne var blevet lovfæstet, og samtidig har det altså den fordel, at de kan ændres, når situationen ændrer sig.

Guldberg: Økonomiministeren sagde, at det ville gå akkurat ligesådan, hvis man havde et — skal vi sige — mere differentieret grundlag. Vi kan godt for eksemplets skyld tale om, at der havde været 2 budgettal knyttet til 2 forskellige indkomstniveauer — det er som sagt kun for eksemplets skyld, jeg nævner dette. Det er da helt klart, at det, der først og fremmest giver de voldsomme udsving i øjeblikket, er, at når man har ét pristal, gældende for alle uanset indkomst, så kan den lille bitte decimal blive helt afgørende for, om der udløses en portion eller ej, en portion, der kommer til at gælde for alle, uanset om prisstigningerne har noget at gøre med lige præcis de ekstra udgifter, de pågældende grupper har haft. Det hele går i én bunke, og så arbejder vi med 800 mill. kr. ad gangen. Det er klart, at det er til skade for nogle og måske somme tider til fordel for andre, men det er ikke nogen retfærdig ordning. I det øjeblik arbejdsmarkedets parter havde et mere differentieret materiale til rådighed, ville de forskellige overenskomster helt naturligt og helt rimeligt være knyttet til det, der lå dem nærmest, og det ville igen sige, at de tal, der kom ud om en prisstigning, ikke ville være generelle tal, der udløste generelle og ensartede og derfor efter et retfærdighedssynspunkt ofte ganske forskellige pristillæg for de forskellige grupper. Derfor er det da helt klart, at en forbedring af det materiale, det offentlige stiller til rådighed, også vil kunne afhjælpe nogle af de urimelige forhold. Jeg er godt